

שמעון אדף הנה שְׁטָפָה נִד אָפֶל של זמן מתוך מתנות החתונה

1.

בְּעוֹד שְׁשֵׁת אֲלָפִים מֵאֲתִים שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ
שָׁנִים, כְּשֶׁהִמְחִזּוֹר יִשְׁלַם, וְכָל מָה שֶׁהוּוֹה יִשׁוּב
לְהִיּוֹת הוֹנָה, פְּחָדִינִי, חִלּוּמֹת, שְׁחֻקִים וְגִשְׁמִיִּים עַד
שְׁדִינָם לְהַמְצֵא רַק כִּפְחָדִים וְחִלּוּמֹת, הוֹנָה כֹּה
מְדַקְדָּק, וּמְשַׁחֵזֵר, הַחֵד בְּנִבְיָאִים
לֹא יִבְקִיעַ בְּעַד בְּדִלַח הָאָרוּעַ, זְכוּרֹן
קִלְפוֹת שֶׁל עֲבָרִיו, אֲנִי
אֲשֵׁב בְּכֶסֶף זֶה, בּוֹרְמוֹנֵט, בְּאִיזוֹ יִשְׂרָאֵל
יִשׁוּב אָבִי
וַיִּנָּלֵד.

2.1

הַתְּהִינָה לוֹ שְׁנוֹת הִילָדוֹת
בְּמָרוֹקוֹ. לְטוֹבַת מִי תִהְיֶה. הֵן
יִלְווּ אוֹתוֹ, מִהֶבְהָבוֹת תַּחַת שְׁמוֹרוֹת עֵינָיִם, קְרוֹב אֶל
הַשָּׁנָה. אִם יִכָּה שְׂכָחָה וַיִּקְוֶם, יֹאמְרוּ לוֹ, אַתָּה הִקָּם מִן הָעֵלְטָה
הָרִי לְךָ עֲבָר, הִנֵּה שְׁטָפָה נִד אָפֶל שֶׁל זְמַן, וְהוּא
יִהְיֶה אָנוּס עַל פִּי הַפְּעֻנוֹחַ
מֵתוֹךְ מְרוֹץ הָאָרוּעִים, מִי הִיָּה וְשֶׁהוּא עֵתִיד
לְהִיּוֹת. יֹאמְרוּ לוֹ, כְּלָנוּ נוֹלְדִים אֶל הַמְּכֻנָּה, רַפְּאִי
הַגְּלָגוּלִים הָאֲחָרִים נוֹשְׁפִים בְּעַרְפִּים, אֶלֶּא שְׁאֲנוּ
בְּעוֹלָם מִשְׁתַּם כְּבָר הַגְּלָגוּל, מִשְׁנַחֲתָם.

3.1

חֲלֵשֶׁת הַגּוֹף —

הַשְּׁעָרִים

שְׁלִי

לְהַכְנִס פֹּה

הָרִי וְרִמּוֹנֵט הִירָקִים, חֲדוּדֵי עֲצִים

סְכִינֵיהֶם

שֶׁל אֲרָמֵי הָעוֹר מִתּוֹךְ

סִפְרֵי יְלָדוֹת, הוּ

יִבְשֶׁה פְּרוּעָה, שְׁאִין בָּהּ דִּי

לְאִישׁ, לֹא לִי

בַּחֹדֶר עֲבוּדָה רְצוּעַ לּוֹחֵית פְּלִיז, אַנְדֶּרְטָה

לְמְשׁוֹרֵר מֵת.

2.2

אִז אַתָּה כָּאן, חֲנֻנְיָה אֲדָרָה, עִם חֲטָמָךְ

הַמְּאֻנָּקֵל, מוֹרֶשֶׁת הַחֲתִים, וְעִם

הַמְּעִידָה הָאֶקְרָאִית אֶל

חַיֵּי הַנּוֹלָדִים, מְעַצְמוֹתֶיהָ, נְשָׂא בְכוּחַ אֲבָהוּת, מִבְּעַד

לְדוֹרוֹת, בְּכֹלֵי דַעַת, בְּכֹלֵי זְדוּן, מְלִבְד

זְדוּנָם שֶׁל אֲחוּזִים

בְּקִיּוּמָם

אַתָּה נִתְקַל בְּדַפְנוֹת אֶצֶל תָּאִי, אֶצֶלִי

בְּמִבּוּיִים גִּנְטִיִּים, בְּסִלְיִלִים סְרִיסִים

שֶׁל דָם וְזָרַע, אַתָּה

עוֹצֵר אֶתִּי.

3.2

מֶה נִפְתַּח לְפָנַי, אִם כֵּן, אִיזָה

גּוֹרֵל. בְּשִׁנּוֹתָיו הַמְּאֻחָרוֹת הַחֵל

גִּימָס מְרִיל לְקֹרָא אֶל הָרוּחוֹת, בְּלוֹחַ, כּוֹס, אֶלְפָּא-בֵּית

מֵאַרְצֵן תְּלֹאוּבָה, מִקְרַע זְמוֹן, דְּבַר אֱלֹהֵי
אֶפְרַיִם, יְהוּדֵי קַדְמוֹן, מִן הַיּוֹנִים הַמְשֻׁמְשִׁים
אֶת הַמְצָרֵי. מָה מִשְׁקַל
הִירְשָׁה שֶׁל שָׁם, תְּהִיִּיתִי בִישְׁכֵי אֵל שֶׁלְּחָנוֹ. מֵעַתָּה
לְעַתָּה, כְּתַב בְּסֵפֶר אֶפְרַיִם, עֵיפּוֹת אוֹ
חֶסֶר אֲמוּנָה נִמְרוּ אֶת הַקּוֹיִם
הַתּוֹחֲמִים. וְאִזּוֹ, מִמָּשׁ, רְאוּ חֲיִינוּ מִבְּעַד
לְטְרוּף שֶׁל הַצָּרִם שֶׁלָּם
אֵל תּוֹךְ חַיִּים שׁוֹנִים.

.4

מִדְּעָנִי הַתֵּת־אֲטוּם הָיָה
חֹקְרֵי רְזִין שֶׁל הַתְּקוּפָה
מִתְקִינִים בְּעֵבֹר מִי
הַיְחָסִים
בֵּין מַחְשָׁבָה
לְהַכְרָה

נִעְדְרֵי כָּל חוֹשׁ פְּלִיאָה
בְּפָנֵי הַמַּתְגַּשֵּׁם
הַתְּגַשְׁמוֹתוֹ
צִפּוֹר עֲבָרָה בְּמִסְדְּרוֹן
שֶׁל הַיְלָדוֹת —

מְסֻבִּים כְּדוֹרֵיִים, כְּרִיכִים מְעֻטָּפִים, רִדִּידִים שֶׁל אֱלוֹמִינִיוּם,
שׁוֹשְׁכָחוּ בְּמִקְרָרִים שֶׁל מַעֲבִידֵינוּ, קִצּוֹר
שֶׁלְּחֵן עוֹרוֹךְ, אֲנִי שָׁב אֵל הַתְּמוּנָה — הַשְּׁמֹטוֹת רֹאשׁוֹ בְּאוֹר הַפְּלוֹרֶסְנֵט הַמִּיַּגֵּעַ,
מְסֻבּוֹת פּוֹרִים
שֶׁלָּהֶם, רַק עֲשָׂרָה מִיְלָדֵי הַפּוֹעֲלִים הִרְשׁוּ לָבוֹא, תְּפוּחִים בְּקַרְמֶל,
גָּלוּל בְּגִלְמָה שֶׁל
פֶּסֶל הַחֲרוּת לְמַגְנַת הַלֵּב, וּמָה אַתָּה, שְׁנוֹת חַיִּים טוֹרַח עַל סֵרֵט נָע,

טלאים בפרוכות ופרשות
שבוע, רמוגי הכסף משקשקים בנגה הבקרים, וריח הטלית, משוררים
מגדשים כוויים לבלי שוב בלהט הקדשה עמדו אתנו, צבורים
כמו תולדות; בסעודת שבת אמרתי, האלוהים
שלה, צופה יחיד, אנחנו למולו, העתקים רעיוניים המתחזים לאנשים,
שחקנו לפניו
על הבימה, הייתי בגיל שהוא שעוד אפשר. אני רוצה
את השקר של אהבה קרועה מזמן, אחרת לא אבין, צר לי, עלי לנסע
חזרה, כבר לא אתבגר אל תוך המין הזה, אנחנו
היורדים מן הכוכבים, אבודים ביערות, בצדי הדרך
השרכים, גרות אלמים, נדים בשלהבות עלנה, בכל זאת היתה שם איזו
הרגשה —

לא, לא היתה. מהנדסי תכנה
היו משוררי הדור, זמנו
את הדמוי מאוב, פרידה
לגוף הגוף, לנפש מוראה

צפור בער במסדרון של הילדות
האם השגחנו
בעברו.

.5

אכל אבא
לפני שתקלל, אני מכיר את לשונה, שפתיה
נחפזות לירק את המלים
העדינים הפכו
בשר
המכונות
שנו את שנינו.